

כי אין על אחות ערוה איסור של "אחות זקוקתו", לפי שאין הערוה זקוקה ליבום כלפי האח שהיא אסורה לו, ונמצא ששני האחין מייבמים את שתי האחיות.<sup>(1)</sup>

ורב יהודה מתרגם, שונה ומעמיד את שני הכללים של ה"אסורה לזה מותרת לזה", ואת "אחותה שהיא יבמתה חולצת או מתייבמת", רק באותן עריות שהן ברשימה החל מחמתו ואילך.

אבל את שיתא בכי דרישא, את ששת העריות הראשונות מתוך חמש עשרה, הוא לא שונה בכלל "האסורה לזה מותרת לזה".

מאי טעמא?

ביון דבתו, שהיא הראשונה ברשימת הקבוצה של ששת העריות של "בת" [בתו ובת בתו ובת בנו, בת אשתו ובת בתה ובת בנה] רק באונסין הוא דמשכחת לה, כי רק אם אנסו האחים את האמה של הבנות אני קורא בשתי הבנות האחיות "האסורה לזה מותרת לזה".

אך בנשואין — לא משכחת לה. שהרי אם נשא אחד האחים את אמן של שתי הבנות האחיות, אין האח השני יכול לשאתה, כי היא נאסרת עליו באיסור אשת אח. ורק אם

אבל היבא דליבא למיגזר משום שני, היות ולשניהם אחת מהן אסורה באיסור מצוה, אימא:

להאי אח אוקימנא איסור מצוה במקום איסור ערוה, שתחשב איסור מצוה כאיסור ערוה, ולא תאסר אחותה משום אחות זקוקה, וגם להאי אח השני [אוקימנא] איסור מצוה במקום איסור ערוה, ולייבמו שניהם.

קא משמע לן שגם בשניים לא העמדנו איסור מצוה במקום איסור ערוה.

אמר רב יהודה אמר רב: וכן תני רבי חייא:

בכולן, בכל חמש עשרה העריות השנויות במשנה הראשונה בפרק ראשון, אם נפלו שתי אחיות לפני שני אחים, כשאחת ערוה לזה והשניה ערוה לזה —

אני יכול להיות קורא בהן את שני הכללים שנתנו חכמים במשנתנו בשתי אחיות שנופלות ליבום לפני שני אחים.

א. האחיות האסורה לזה — מותרת לזה, לאח האחר, שאינה ערוה לו.

ב. ואחותה של ערוה, כשהיא יבמתה [והיינו, שנופלת ליבום יחד עמה] — חולצת או מתייבמת.

1. וכך הן חמש עשרה האפשרויות, שמתקיימים בהן שני הכללים:

הכלל האחד, שכל אח מייבם את אחת האחיות, ואסור בשניה.

הכלל השני, שאחות הערוה מתייבמת. א. בתו.

שנים מתוך ארבעה אחים אנסו אשה אחת, וכל אחד הוליד ממנה בת.

הכלל האחד, שכל אח מייבם את אחת האחיות, ואסור בשניה.

הכלל השני, שאחות הערוה מתייבמת. א. בתו.

שנים מתוך ארבעה אחים אנסו אשה אחת, וכל אחד הוליד ממנה בת.

שנים מתוך ארבעה אחים אנסו אשה אחת, וכל אחד הוליד ממנה בת.